



Giấc mộng vô thường...

Cư sĩ Liên Hoa

*Ngủ đi em, bỏ mộng vô thường
ai đem hương gió đi về nơi nao
áo xưa màu sắc tàn phai
trong ta, ngày tháng, vẫn đầy tử sinh
thiên thu thức giấc niệm kinh
chân tâm vẫn bước, nguyên trình buổi đầu
tóc bay mây khói ngàn sau
phù du cảm niệm, cánh hoa vô cùng...*

(trích trong “ Người đi tìm trăng giữa ngày “)

Có phải là hương là sắc, để cho sóng gió phù du đưa đời đi hoang trên vụn nẻo đường trần. Sống ... thì là ai mà không biết sống, vì với điệp khúc gần như thân thương, yêu đời này, cũng là định danh cho mỗi người đều mang theo mình nghiệp lực sanh tử để đối diện, đi tìm chân thường trong vô thường ảo hoá.

Bàn tay ngũ uẩn vẫn tròn trịa theo năm tháng, để chúng ta hoá Ba thân trong mọi ứng xử, mọi hoạt cảnh ... có khổ đau, có bất hạnh, có dày vò, có nước mắt...nhưng cũng nói lên những niềm kiêu hãnh, sự kiên định, tinh tấn, nhẫn nhục, sáng khoái trong mọi trạng thái làm đổi thay của đời sống, vì chính chúng ta, chứ không phải ai khác, làm chủ vận mệnh của mình, trên ván cờ đi tìm hạnh phúc.

Nếu chúng ta chạy trốn, tìm lãng quên bằng mọi hình thức, mọi nơi chốn nào đó, dù cao sang quyền quý, dù là vong thân trong các ảo ảnh, để an ổn giả tạm, che dấu “*mặt mũi của người tình muôn thưở*” ... thì cũng chỉ là biểu lộ sự thiếu tự tin, thiếu tình yêu, thiếu tâm bồ đề ... vì không tin vào chính mình có khả năng đạt được hạnh phúc, đạt được Tánh Phật. Như vậy, chúng ta lại tạo nên bi hài kịch cho cuộc nhân sinh của mình để làm khách phong trần lang thang, không bờ bến và không thể có hạnh phúc đích thực được.

Tin và Yêu, mới có thể nhẫn nhục chuyển hoá cuộc đời, mới khơi dậy được tâm bồ đề dẫn thân vào mọi nơi chốn, dù là có bao nhiêu nghịch cảnh, trái ngang ...mới hoàn thành được Tánh Thiện, nắm được hương vị kỳ diệu của hạnh phúc. Vì thiếu hai tố căn bản đơn giản này, ta lại phải tái sinh trong những vọng tâm biến hoá, mất chính mình như hạt sương rơi trên đỉnh cao của đời sống, còn lại chẳng là bọt nước rong chơi, khổ đau, chạy đi tìm ta.

*Ồ em, bọt nước trùng dương
Ai đem hương đó, gọi vào tâm non
Vô tình, ta thờ ngàn sương
thấy nhau khuya sớm, lời son mận mà ..*

